

hlouček fanynek a fanoušků, v rukách drží transparenty a plyšáky, které po úspěšné jízdě hází na ledovou plochu, a vedle nich se rozestavěly i štáby místních televizních stanic. Kameraman dává pokyny řidiči nejdelší limuzíny, jakou jsem v životě viděla, a vysvětluje mu, jakým způsobem má vjet do záběru. Táta s Elisou jsou ještě doma, protože podle všeho musí ze dveří vyjít přesně ve chvíli, kdy auto zastaví před domem.

„Jak dlouho to ještě bude trvat?“ zakňučí Maria stojící vedle mě a horečnatě si rukama přejíždí po pažích. „Z toho, jak tady už sto let postáváme, budu akorát tak nemocná. Už teď mě bolí v krku.“

Nic jí na to neřeknu. Odpověď jsem pro ni neměla, ani když se mě na to zeptala poprvé, a během toho, co svou otázku už asi desetkrát zopakovala, se nic nezměnilo, ale částečně mám chuť se jí zeptat, jak teda zvládá tréninky, když tak lehce nastydne.

Pak už to konečně vypadá, že se věci pohnuly. Limuzína znova odjede na konec ulice. Režisér uhne ze záběru, pokyne davu přihlížejících, aby začali skandovat, a pak směrem k domu ukáže zdvižený palec. Elisa s tátou jako na zavolanou vyjdou ze vchodových dveří, oba za sebou jednou rukou táhnou kufr, druhou rukou mávají do kamer i fanouškům a zářivě se u toho zeširoka usmívají.

„Vypadá to, že jsem sem dorazil právě včas,“ zamumlá někdo vedle mě. „Šel jsem na kluziště, ale nebylas tam.“

K Braydenovi ani nezvednu pohled, jenom se dál nuceně usmívám a skrz zatnuté zuby procedím: „Prosim tě, hlavně tenhle záběr nepokaz.“ Zvednu ruku k puse, snažím se zahřát si ji alespoň trochu dechem. „Už tady takhle postáváme hodinu.“

„Hodinu?“ zopakuje po mně hlasitěji, než bych chtěla, chytí mě za ruku a zkřehlé prsty mi pár vteřin mne v dlaních, dokud se mi do nich nevrátí cit.

Elisa s tátou už mezitím dorazili na konec příjezdové cesty, ale jenom kolem nás projdou, jak jim ukládá scénář, a zamíří na druhou stranu ulice k hloučku fanoušků a fanynek, s nimiž se budou chvilku fotit, aby si dokumentární štáb mohl natočit, jak je veřejnost zbožňuje.

Když mi Brayden začne mnout druhou ruku, zastaví u nás limuzína, vyskočí z ní řidič a do kufru auta, v němž už čekají jejich zbylá zavazadla, naloží i kufry, které táta s Elisou odtáhli od domu.

„Takže to je celý jenom divadýlko?“ zeptá se Brayden a dopáleně se zasměje.

Konečně zase cítím všechny svoje prsty, a tak se od něj odtáhnou. „Jo, jo.“

„Nemůžu ani uvěřit, kolik lidí se tady ukázalo!“ prohlásí Elisa a s náručí plnou plyšáků přeběhne silnici zpátky k nám. „Braydene, ty sis přivstal, jenom aby ses se mnou přišel rozloučit?“ Brayden otevře pusku, aby jí odpověděl, že takhle brzo vstává *každý den*, protože od rána trénujeme, ale Elisa mu nedá příležitost cokoli říct. „Adriano, můžeš si je ode mě vzít?“ vrazí mi do rukou plyšové hračky. „Slíbila jsem, že jim všem pošlu podepsané fotky, mohla bys je požádat o kontakt, až odjedeme?“

„Jasně,“ odpovím a snažím se lépe uchopit pastelové růžového slona, jemuž hrozí, že mi každou chvíli vypadne z náručí a skončí ve špinavé břečce u mých nohou.

„Dej mi je,“ řekne Brayden a plyšáky si ode mě převzme, zatímco se Elisa otočí a ještě jednou zamává rozjásanému hloučku fanoušků pokřikujících na tátu, který se od nich konečně vydal zpátky k nám.